

let og hurtigere tilgang til arbejdsmarkedet, og som også på en helt anden måde gav dem et socialt netværk der, hvor de nu var placeret.

Det er jo den samme tankegang, der er i dette her, og man må altså undskylde mig: Hvis man kommer fra et eller andet sted i verden, så tror jeg ikke – der kan være noget med familie, man skal placeres sammen med – at man har nogen forestilling om, hvorvidt det er i Silkeborg, eller det er i Randers, man bliver placeret.

Vi må gøre det, sådan at vi bedst mulig måde sikrer disse mennesker en mulighed for at komme ind i vores samfund.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er sådan set enig i, at problemet ikke nødvendigvis er, om man bliver placeret det ene eller det andet sted. Det er heller ikke de klager, vi har. Det er sådan set ikke i første omgang, at folk er blevet placeret og hellere ville placeres et andet sted uden nogen særlig grund, andet end at de hellere ville være et andet sted.

Der, hvor vi lige præcis har problemet, er, når kvoten er fyldt op i en kommune og så der kommer nogle folk, som har tilknytning til nogle folk, som bor i den kommune og så bliver placeret et andet sted. Det er problemet, og det er det, vi skal kigge på, og det er det, vi skal have ændret og dermed få blødt op på den 3-års-regel og dermed få skabt en integrationslov, som er bedre, end den er i dag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Udgangspunktet for denne forespørgselsdebat her og nu er jo spørgsmålet om udlændingelovgivningens administration, og der har ikke mindst under den foregående ordførers indlæg og i forbindelse med de korte bemærkninger været en stor debat om, hvordan skønnene foretages i administrationen, om sammenhængen også mellem lovgivningen og administrationspraksis.

Jeg skal ikke forlænge den del af debatten her, men blot understrege, at fra Kristeligt Folkepartis side har det været underligt at opleve, at den debat, der blev startet i sommer, som alene vedrørte administrationen af udlændingelovgivningens visumpraksis m.v., ikke også kom til at dreje sig om selve lovgivningen. For os er der en nøje sammenhæng mellem lov-

givning og administrationspraksis, uanset at administrationspraksis også baserer sig på et skøn. Administrationen sker ikke ud i den blå luft.

Men vi har så nu, på trods af at denne forespørgselsdebat kun vedrører administrationspraksis, fået en debat om både udlændingelovgivning og udlændingeadministrationen. Jeg skal her i denne debat lægge vægt på, at vi fra Kristeligt Folkepartis side selvfølgelig er utrolig optagede af, at vi sikrer en så positiv integration af vores flygtninge i landet som overhovedet muligt. Her er de fundamentale byggestene uddannelse og arbejde, således at de får en naturlig tilknytning til vort land. Jeg mener, at der på mange måder er positive elementer i den integrationslov, der blev vedtaget sidste år, i forhold til at sikre det. Og efter at regeringen nu har besluttet sig for at justere introduktionsydelsen, så mener jeg, at det ser endnu bedre ud, fordi introduktionsydelsen i praksis viste sig at blive en isolationsydelse, en ydelse, som i virkeligheden modvirkede en positiv integration i vores samfund.

Men jeg synes også, at det er vigtigt at sige, at der er andre områder, der har brug for justeringer, også i forhold til den administrative praksis, hvis man endelig vil det. Jeg må formode, at regeringen har den holdning, at det kan lade sig gøre at justere på det område i forhold til det, der er indgået aftale om med bl.a. Centrum-Demokraterne og også de to regeringspartier.

Jeg vil her pege på, at en række humanitære organisationer i en hvidbog, som for nylig er blevet fremlagt, har peget på nogle aktuelle problemstillinger i relation til dansk udlændingepolitik og også administrationspraksis i den sammenhæng. Nu er de humanitære organisationer selvfølgelig ikke sandhedsvidner alene på, hvad der er god administrationspraksis, eller hvad der er god udlændingelovgivning, men jeg synes alligevel, at de i den hvidbog rejser en række relevante problemstillinger.

Lad mig nævne bare et enkelt eksempel, som jeg selv har været optaget af: Spørgsmålet om den såkaldte madpakkeordning. Jeg mener, at man kan diskutere i det hele taget spørgsmålet om motivationsfremmende foranstaltninger, men i hvert fald kan man i relation til madpakkeordningen diskutere, om den ordning overhovedet virker motivationsfremmende på de flygtninge, som ikke vil samarbejde om deres sag. Jeg mener ikke, at den virker efter hensig-